

Di Chúc Của Đức Thầy Lương Sĩ Hằng – Vĩ Kiên

(20:38)

Đức Thầy: ...Đây cũng như lời di chúc, nếu tôi không tái ngộ các bạn. Các bạn phải giữ cuốn băng này để sống chung, sẽ tiếp tục xây dựng sự sáng suốt cho tương lai. Vì việc làm tôi luôn luôn phải liên tục, Thượng Đế cho tôi làm việc và Thượng Đế sẽ chuyển tôi đi đâu bất cứ lúc nào. Các bạn không nên ôm tôi, nhưng mà phải giữ lấy sự quân bình của các bạn để sống. Còn việc mưu sinh của chúng ta cũng có sự an bài, không lo, không nên để ý nhiều. Khi tôi nói là tôi có trách nhiệm. Tôi nói là tôi đã lo trước, mọi việc đều có cho các bạn, các bạn khỏi lo. Lo tu, rồi tôi sẽ sắp đặt.

Thượng Đế luôn luôn chiều cô các bạn, nếu các bạn biết vun bồi tâm thức đó, chắc tôi sẽ có cơ hội tái ngộ các bạn. Còn bằng không, Thượng Đế sẽ sử dụng tôi ở nơi khác. Điều đó không phải là điều đáng tiếc. Điều đó là các bạn nên đáng mừng, không nên đáng tiếc.

Từ ngày họp mặt hôm nay là một điểm son để cho chúng ta chung sống từ tâm lẫn thân, đối với Thượng Đế. Chúng ta không còn ham muốn tranh đua ngoại cảnh, nhưng mà chúng ta xây dựng trong chiều hướng thực tế của Thượng Đế đã ân ban, trong đường lối siêu nhiên đã và đang sắp đặt cho mọi tâm linh tiến hóa. (22:26)

Mong rằng buổi họp mặt hôm nay là một buổi lưu niệm cho những người có sự hiện diện nơi đây, nên cố gắng tạo lấy niềm tin của chính mình để tiến tới một bước nữa, nhiên hậu thay tôi đóng góp người khác. Đại nguyện của tôi, tôi mong rằng sẽ có kẻ tiếp tục để thực hiện càng ngày càng tốt hơn. Chính bản thân tôi không kể ngày đêm làm việc, cõi thiêng liêng như cõi phàm, nhưng mà trình độ của thế gian chưa hiểu thấu. Các bạn cố gắng tu, để giữ lấy những gì các bạn đã đạt được và tiến tới, sau này chúng ta sẽ có cơ hội tốt hơn nữa.

Dù xác thân tôi không có sự hiện diện tại thế gian, nhưng phần thiêng liêng vẫn làm việc với các bạn. Tin nơi đó ! Như tôi đã và đang làm việc với ông Tư, với Thượng Đế ! Nói ra bên ngoài, họ cho chúng ta là khùng điên và mê muội, nhưng mà những người đã thực hành nên giữ lấy cuốn băng này để nghe, không cần phổ biến ở bên ngoài. Vì chúng ta đã hiểu Thượng Đế, chúng ta phải thực hiện, rồi ngày nào đó các bạn sắp ra đi, các bạn cũng sẽ lưu lại những lời di chúc như tôi đã lưu lại cho các bạn ngày hôm nay. (23:50)

Cố gắng giữ lấy niềm tin sẵn có và khả năng của chúng ta. Chúng ta không bao giờ bị diệt, bị chết, bị mất. Hồn chúng ta không bao giờ diệt. Các bạn nên tin các bạn là con của Thượng Đế, đập ngực nói "ta là con của Thượng Đế!", đủ rồi ! Các bạn sẽ có nhiều tiền hơn, các bạn có tiền là có tiền, các bạn sẽ giàu vô cùng. Các bạn sẽ ban rải tất cả Càn Khôn Vũ Trụ, chứ không phải trong cái lý luận eo hẹp của người đời mê chấp. Tội nghiệp cho chúng sanh còn trong sự sai lầm.

Nay, tôi chỉ có bao nhiêu lời đó và ước mong sự sáng suốt đón nhận của các bạn. Cảm ơn sự hiện diện của các bạn ngày hôm nay. (24:49)

Bạn đạo: Kính thưa Ông Tám, thưa Bà Tám, anh chị Thuần, chị Truyền, ... Cơ duyên hi hữu, do sự tu học, không những ở kiếp này mà đã nhiều kiếp về trước. Cho nên đến kiếp này được tái ngộ với ông Tám, mà người đời không biết. Riêng con, con biết được, ông Tám là một đức Phật tại thế. Gặp được đức Phật tại thế, lại được hướng dẫn tận tình, đi từng bước, từng bước một. Trên con đường Đạo, con đã đi được những bước chắc chắn. Con đã từng trải qua nhiều trạng thái tâm thức, kể cả trạng thái tâm thức niết bàn. Mà có vào được trạng thái tâm thức niết bàn mới biết cái ơn lớn lao của một đức Phật tại thế điu dắt đệ tử khó khăn đến thế nào.

Lời tuyên xưng của con hôm nay, đối với ông Tám, là dư thừa, là vì con đã kêu ông Tám là "từ phụ". Chúng sanh vẫn thường kêu đức Thích Ca là từ phụ. Trong như thư viết cho ông Tám về Việt Nam khi con ở Vancouver, con đã kêu ông Tám bằng "từ phụ". Con kêu là từ phụ vì rằng ông Tám đã dẫn dắt con, như Đức Thích Ca đã dẫn dắt ngài Ma Ha Ca Diếp, ngài Xá Lợi Phất, ngài Ma Ha Mục Kiền Liên. Đạt được đến những trạng thái trong tâm thức niết bàn, con mới biết thương xót anh em bạn đạo, mới biết thương xót người đời, và mới biết soi tròn hết tất cả được sáng suốt, tất cả những gì con có, để phổ biến pháp lý, mà Ông Trên đã trao cho Ông Tư truyền bá, và ông Tám đã điu dắt con.

Con đường đúng rồi. Cái khổ nhất của mấy người tu hành là không biết con đường đi có đúng hay là không. Không biết ông thầy dẫn dắt mình đi đến chỗ nào. Cái sự vui mừng lớn lao đó, con đã trình đến ông Tám rồi, nhưng lần này... mà con ít nói đến chuyện đó. Lần này con nói rõ ràng chuyện đó ra, là để củng cố, để nói cái sự thật đó lên, tuyên xưng sự thật lên, để cho anh em bạn đạo, những người được nghe cuộn băng này biết được cái công lao điu dắt lớn lao của đức Phật tại thế đối với đệ tử như thế nào. Và Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp là một chơn pháp, điu dắt được tất cả mọi người hành đạo đạt được đến trạng thái tâm thức giải thoát. Một niềm vui lớn lao hơn nữa, khi trong đạo hữu Vô Vi tại Montreal, cũng có vị đạt được đến trạng thái tâm thức đó. Nhân cơ hội này con trình lên ông Tám. Không trình thì ông Tám cũng biết rồi, nhưng nói thêm cái điều đó để cho anh em đạo hữu hôm nay, hay anh em nào nghe được cuộn băng này, biết là không những con tu học nhiều năm mới đạt đến những trạng thái đó, mà có những người chỉ mới tu học ít tháng vài năm cũng đã đạt được trạng thái tâm thức đó.

Đạt được trạng thái tâm thức vắng lặng, trống rỗng, chỉ có ánh sáng, không còn mình nữa, và mình hòa lẫn với ánh sáng, mình ở mọi nơi, mình ở mọi chỗ, ở ngoài không gian, ở ngoài thời gian. Lúc bấy giờ mới hiểu "linh quang đại định" là gì. Cái ơn lớn lao dẫn dắt của đức Phật tại thế đối với chúng sanh, đối với riêng con, con nghĩ rằng chỉ có một cách trả ơn. Mặc dầu rằng chư Phật không đòi hỏi, nhưng sự phát tâm của những ai đã đạt được trạng thái tâm thức đó, là đi trao chìa khóa của chư Phật đã trao cho mình, trao lại cho những người khác càng nhiều càng hay. Tuy nhiên, đạo đức từ bi của con chưa đủ, hạnh thương yêu của con chưa đủ, trí của con chưa đủ, và lòng đại dũng của con chưa đủ. Cho nên điều con nói trước hết là con tuyên xưng cái công lao vĩ đại của ông Tám, đối với con là một đức Phật tại thế, mà con vẫn xưng hô là "từ phụ". Con tuyên xưng cái nghĩa đó, và con cúi lạy ông Tám ở lại với chúng con một thời gian nữa, để trong anh em có những người tu tiên, có những căn cơ lớn, tu tiên đến mức độ thật sự là giải thoát, chứ không phải tạm thời giải thoát. Có những người như vậy thì sự điu dắt bạn đạo khác và

hoàng dương chánh pháp mới có kết quả. Hiện tại, theo ước lượng của con, chưa có người đạt tới được trình độ đó, cho nên con thiết tha xin ông Tám quyết định ở lại với các con ít năm nữa.

Đức Thầy: Việc đó như tôi đã nói bên trên rồi, mọi sự do Thượng Đế an bài. Chúng ta đã tin nơi Thượng Đế, và phải xây dựng niềm tin đó, lúc nào Ngài cũng thương con Ngài, nếu con Ngài chịu xây dựng, Bề Trên sẽ hỗ trợ.

Như vừa rồi ở Honolulu, tôi cũng thấy rằng: dứt khoát. Nhưng rồi, sự cầu nguyện của tất cả bạn đạo năm châu, Bề Trên cũng cảm động và lưu tôi lại. (33:32)

Đây là lời dặn dò rõ rệt hơn để mọi người chúng ta phải thực hiện được chơn tâm để đo làm thí điểm. Còn chuyện quyết định đi hay là ở, bạn nên tin quyền của Thượng Đế. Bạn phải thành tâm tin tưởng nơi Thượng Đế, mọi sự sẽ được tốt lành. Vì sự dứt khoát và địa điểm để cho thể xác này an nghỉ, cũng có rồi, nhưng mà giờ phút đó Thượng Đế đã chuyển hướng, tôi thấy rằng vẫn có hiệu lực nếu mọi người có tâm tu.

Tôi đã nói rằng tôi chỉ sống với Thượng Đế, không có sống với người phàm. Mong rằng những người cần đến Thượng Đế và hiểu Thượng Đế nên thực hiện xây dựng niềm tin đối với Thượng Đế, càng mãnh liệt hơn, thì việc đó không có khó khăn. Cho nên những con bệnh trong tôi có thể tắc nghẽn trong những ngày nguy hiểm đó cũng đã vượt qua.

Ngài đang sử dụng tôi đi làm một việc nào đó, tôi không thể cãi lời Bề Trên, và tùy nơi sự quyết định của Bề Trên. Không phải tôi có quyền năng, và muốn là được. Không! Ngài là làm việc cho quảng đại quần chúng, luôn luôn phải gặp phải, có những sự trở ngại của trần tục.

Sự kích động của ngoại cảnh, nhưng Thượng Đế đã dốc lòng bảo vệ, thì việc đó chắc cũng có thể thành tựu. Luôn luôn chúng ta cứ nghĩ làm việc cho Thượng Đế, là xong. Khởi cần phải lo ! Vì Ngài chứng tâm và điểm tâm mọi người, tùy nơi sự thực hiện của các bạn. Cố gắng lên đi, rồi sẽ thấy sự huyền diệu khác của Ngài ân ban. (35:27)

Bạn đạo: Con thấy cái sứ mạng lớn lao của ông Tám là Ôn Trên giao cho Ông Tám cái nhiệm vụ đi xây dựng cái nền văn minh Di Lạc. Điều đó con thấy rõ ràng như ban ngày. Thời kỳ gieo giống, bây giờ giống đã mọc ra khắp năm châu. Trông người không phải một phút mà xong, huống gì việc gieo rắc một cái nền văn minh mới, nhất là nền văn minh Di Lạc. Thành thử các con thành tâm cầu xin Thượng Đế để ông Tám lưu lại ở thế gian ít nhiều năm nữa, may ra trong đám đệ tử của ngài, phương này phương khác, có những người đạt tới được trạng thái tâm thức giải thoát, đủ khả năng hướng dẫn anh em bạn đạo, hướng dẫn chúng sanh thực hiện được chương trình của Thượng Đế là xây dựng nền văn minh mới cho nhân loại ngày mai, kỷ nguyên Di Lạc. Trong tâm thức của con, ông Tám chính là Đức Di Lạc. Vì không có ông phật nào mà vui như ông Tám, chuyện gì cũng biết, chuyện gì kể cũng hay, nói chuyện tâm phào cũng hay, mà trong đó đều là có những lời dạy, tha thiết, kể cả những chuyện khôi hài cũng là những lời dạy tha thiết của một ông cha thương các con lạc lõng. Hàng đêm các con cầu nguyện Thượng Đế... để cho các con được mạnh mẽ để góp phần nhỏ mọn vào việc xây dựng nền văn minh Di Lạc đó... Các việc hiện tại 3 gia đình chung sống thế này cũng là do thiên ý, do ý ông Tám

muốn xây dựng cho các cán bộ. Làm việc gì cũng vậy, cũng phải có cán bộ thực hiện... tập cho các cán bộ thực hiện tâm không. Có thực hiện được tâm không, có được lòng quảng đại lớn lao mới gánh vác được các việc lớn lao. Tập sự từ chuyện nhỏ cho đến chuyện lớn. Mô thức Voviland trong tương lai cũng vậy, cũng sửa đi sửa lại, canh đi canh lại cho nó đúng, lúc bấy giờ mới hy vọng đem ra áp dụng cho toàn cầu. Trước hết là trong gia đình, các con ý thức sâu xa cái việc chung, là để thức tâm mài dũa cho tròn, mở cái lượng cho lớn, giữ được cái tâm phẳng lặng trống rỗng, để thực hiện được cái chuyện lớn lao. Đó là nhiệm vụ cán bộ, các con lãnh hội điều đó. Các con một lòng tuân theo lời huấn dạy của ông Tám. Có mặt ông Tám cũng được, không có mặt cũng vậy. Các con nói ra cũng vậy, không nói cũng vậy, trong tâm thức để luôn luôn hướng theo chiều đó, hương theo chiều tiến hóa để xứng đáng, tham dự trong công cuộc lớn lao của Trời Đất, xây dựng nền văn minh Di Lạc... Con mặc khải thấy rằng Voviland sẽ thành tựu....

Thành ra kỳ này các con cũng xin ông Tám hoãn lại một thời gian nữa. Trước khi đi Maroc, đi Australie... Mặc dầu còn anh em các nơi có đợi chờ, nếu được ông Tám đồng ý, ít tháng, rồi ra Giêng mới lại đi, mới đủ sức an dưỡng. Anh em bạn đạo bốn phương cần ông Tám nhiều lắm. Bên Mỹ, bên Pháp, chưa có người thay thế. Bên Úc cũng vậy. Việt Nam cũng vậy. Thành ra, nói đi nói lại, cũng là xin ông Tám ở lại với anh em. Đêm đêm các con thành tâm cầu nguyện Thượng Đế. (44:07)

Đức Thầy: Cứ việc giữ tâm, giữ lòng tin, thì sẽ thành đạt, không có gì đâu. Thượng Đế nhiều khi nói vậy, nhưng nhiều việc nhu cầu thì Ngài phải cần. Cái đó, tôi đã làm việc ở cõi vô hình rất nhiều, câu chuyện cấp bách phải về, phải làm việc, tùy theo trường hợp. Chuyện đó, khi Thượng Đế dùng, thì có vất vả đi đến mấy đi nữa, Thượng Đế cũng bồi dưỡng lại. Cho nên Thanh Truyền đã thấy rõ, chuyện lay lắt làm việc suốt ngày suốt đêm, nhưng rồi cũng đắp bù đủ. Cho nên cái y lý vô cùng, Thượng Đế nắm trọn.

Nhiều khi Thanh Truyền đã thốt ra những câu nói : “Bệnh của Thầy chỉ có Cha trị mà thôi!”. Tôi thấy cũng đúng. Thiệt, tới ngày nay cũng chưa tuân theo lệnh bất cứ bác sĩ nào, uống thuốc, tất cả những loại thuốc đều tự lựa, tự uống, rồi nó cũng qua. Thấy cái chuyện của Thượng Đế rất rõ ràng. Cho nên các bạn tu, nên tin nơi Ngài nhiều hơn, thì sự lưu giữ đó, chắc có cơ hội. (45:21)

Bạn đạo: Kính thưa Thầy, con được đại phước so với bao nhiêu anh chị em trong đại gia đình Vô Vi, được... Tám năm qua, con đã nhìn thấy rõ, thầy là Đức Phật Di Lạc, Thầy đã hòa mình với mọi người, mọi giới, và đã bước xuống đồng hạng tụi con, để dìu dắt tụi con. Như anh Yêm hồi nãy nói... Con đã thấy, trong một lúc thiên, con là con của Thầy trong một tiền kiếp... Thầy đã khai tâm mở trí cho con vô cùng. Từ người tâm trí đau khổ, con thấy hạnh phúc... Con kính lạy ba má con đã cho con được cái thể xác này... Con thấy rõ sự dày công xây dựng cho từng đứa học trò một... Thầy đã giáng xuống một bản thể mang nhiều bệnh tật, ngày nay Thầy tuân theo lệnh của Thượng Đế đi giáo huấn con của Ngài, đã di chuyển nơi này nơi nọ trong thể xác 60 tuổi này... Bệnh của bạn thể này là chỉ có Cha Trời mới trị được thôi... Đã bao lần con chứng kiến phần hồn của Đức Vô Kiên sắp sửa lìa xác, nhưng sự mâu nhiệm của Cha Trời còn cần cái thể xác này, nên Ngài chưa cho hoàn toàn bỏ đi được. Con hoàn toàn tin tưởng tất cả đều nằm trong tay của Thượng Đế. Ngày nào Thượng Đế cần lưu dụng Thầy trong bản thể này thì Thầy còn ở lại với chúng con. Ngày nào Thượng Đế cần sử dụng Thầy ở một nơi khác thì ngày đó

bản thể này sẽ tan rã, theo định luật của nó. Tụi con đã được đại phước, được học trực tiếp với Thầy, qua bao nhiêu cuộn băng Thầy đã để lại. Và Thầy đã dạy rằng, phải hòa tan với Thầy, gánh vác như Thầy, hòa tan trong thanh điện của Đấng Cha Trời, chứ không có bám vào xác thân tứ đại này. Chúng con hiểu rõ điều đó. Qua chuyến du thuyết của Thầy từ Âu qua Mỹ, cho đến Á Châu, con chưa thấy anh em bạn đạo nào có đầy đủ khả năng đức độ, về mặt đời cũng như đạo để có thể làm gương sáng cho chúng sanh theo. Lúc này là hạ ngươn, chúng sanh còn quá nhiều mê muội, chỉ biết cúi xin Đấng Cha Trời cho Đức Phật Vĩ Kiên được sử dụng thể xác của Lương Sĩ Hằng này thêm một thời gian nữa để dìu dắt chúng con và bao nhiêu chúng sanh còn đắm chìm trong sự tăm tối... (49:55)

Bạn đạo: Kính thưa ông Tám, Đức Thích Ca xuống thế gian, 35 tuổi Ngài thành đạo, và Ngài thuyết pháp đến năm 84 tuổi Ngài mới chết, nhập niết bàn. Các con không dám xin Thượng Đế nhiều, không dám xin ông Tám nhiều, chỉ xin ông Tám ở lại cho các con bằng tuổi Đức Thích Ca, 84 tuổi... Tụi con hy vọng đến ngày đó, các con đủ sức để gánh vác việc Đạo, xứng đáng đền đáp công ơn lớn lao... Các con biết chắc rằng, nếu tinh tấn nữa, sẽ đi xa hơn nhiều... Nói đi nói lại, cũng tha thiết cúi xin ông Tám.. ít nhất cũng đồng tuổi Đức Thích Ca. Nam Mô A Di Đà Phật.

Bạn đạo: Kính thưa Thầy, con là Thanh Nguyên, Thầy đã biết rõ con, con không trình bày ra đây thì Thầy cũng đã hiểu rõ... Hôm nay trong sự trang nghiêm, xin cho con nói lên một lời. Thưa thầy, con đã sanh trưởng và lớn lên trong một gia đình đầy đủ tiện nghi vật chất... Cho mãi đến khi con nhìn thấy Thầy, con mới biết rằng Phật đã tái lâm tại thế gian... Lạy Thầy, cuộc đời của Thầy cho con thấy rõ... Thầy chứng tâm cho con. (54:07)

Đức Thầy: Sự phát tâm của một linh căn đã chuyển nhiều kiếp trong thực hành. Mọi người đã ý thức rõ những gì tôi đã nói, những gì tôi đã lưu lại. Biết mình là một linh căn, phải vun bồi đi tới, mới có cái cuộc hội ngộ hòa tan trong đời đời. Đã chán chường vật chất, chán chường tình thương giả tạo, chán chường mọi sự xảo trá của chính mình, mới trở về với hư không đại định, mới có cơ hội hòa tan. Đó là cảnh đời đời.

Cho nên, rất may mắn, đại phước đức, chúng ta được một số người nhỏ, sống trong sự tương thân của tâm thức. Đó là điều quý, điều không bao giờ xa. Phải nghĩ, phải hướng thượng về đó, mới là đúng người tu. Giữ sự thanh tịnh và sáng suốt.

Sự hiện diện của tôi để cho hành giả thấy trong tâm thức. Sự hằng hữu để cho hành giả nhận diện trong tâm thức, mới là đúng. Cho nên hành giả phải hành trong thanh tịnh và sáng suốt, mới thấy được sự hằng hữu của tôi.

Thế gian chỉ vun bồi ca tụng sự tốt đẹp, vì thiếu thực hành. Nhưng chúng ta đã thực hành, chúng ta phải xây dựng tâm thức hòa tan với tâm thức siêu nhiên, để tha hồ sáng suốt, tha hồ khai triển, tha hồ hưởng lạc trong thượng ngươn Di Lạc.

Chúng ta đã chung sống từ lâu, nhưng sự đó liên kết không bao giờ ngừng nghỉ, ngày nay chúng ta mới có dịp tái ngộ. Chúng ta phải tiếp tục trong hành trình, và ý chí không bao giờ phai lạt. Quyết tâm ngộ được kiếp này thì bất cứ kiếp nào cũng có thể ngộ được. Ngộ

trong thức thanh tịnh và sáng suốt, không phải lời nói động loạn mà không thẳng tiến. Cho nên giữ, đó là mật pháp. Xây dựng niềm tin, xây dựng đức tin, vạn sự sẽ đạt thành.

Bạn đạo: ... Con không biết nói gì hơn... cảm ơn Đấng Cha Trời, cảm ơn Vĩ Kiên cha đã sắp xếp từng li từng tí..., con phải cố gắng... con kính lạy... (58:15)

Đức Thầy: ... Lập hạnh hy sinh, qua bao nhiêu khảo đảo, chính Thầy đã ân ban cho con..., đã thử thách các con nhiều. [Đức Thầy khóc.]

Đã thử thách các con nhiều, để cho các con hiểu... Tin lành đã đem đến các con, phải giữ lấy niềm tin đó. Bề Trên đã soạn bài, bắt buộc các con phải học, các con phải học nhân, học chịu đựng, học thực hiện tinh thương và đạo đức. Chỉ có một đường lối mà thôi, phải giữ lấy. Nói rất nhiều, đồng hành với các con rất nhiều. Những chuyện không ngờ, Thượng Đế đã sắp đặt thời gian ngắn ngủi, chúng ta có cơ hội tái ngộ, có vui, có buồn, để chúng ta học chân lý, để chúng ta học tha thứ lẫn nhau, chiều chuộng lẫn nhau để học. Chúng ta phải học vô cùng và đạt tới vô cùng. (59:35)

Sau bao nhiêu con khảo đảo, Bề Trên giáo dục, các con quá trách, các con phải giữ niềm tin đó. Các con biết thương thầy, cũng như các con biết thương các con. Bề Trên vẫn chứng tâm hết, giữ lấy thanh tịnh và sáng suốt là điều duy nhất sau một cơn biến chuyển của quả địa cầu. Nếu chúng ta thiếu thanh tịnh và sáng suốt, vô phương cứu chữa ! Nếu có thanh tịnh và sáng suốt phải biết tha thứ và thương yêu, con là huynh đệ tử muội một nhà, một nguồn cội, một Đạo của Cha! Các con thương Cha [Đức Thầy khóc], con thương, các con thương các con. Tất cả, Thượng Đế sẽ quyết định.

Xác này đã hành khổ nó nhiều, các con đã thấy hành khổ nó rất nhiều. Nó đã hy sinh quá tuổi chết của nó rồi. Tu, Thượng Đế bù thêm hai năm.

Phải biết niềm tin. Người đời được cơ hội này, họ phải thụ hưởng, nhưng mà xác này nó không thụ hưởng được. Con lo tu, không nên bê trễ nữa ! (01:01:32)

Cái thể xác này đã nhồi quả rất nhiều, các con thấy con phải chịu đựng những sự nhồi quả của tương lai. Không dư có giờ giấc được nghỉ, các con thấy xác này đâu còn có giờ giấc ngừng nghỉ. Có đêm, suốt cả đêm không ngủ, một tiếng, hai tiếng, nhưng mà nó phải chịu đựng vì sự gánh vác của chúng sanh.

Nhưng Chân lý là chân lý, không bao giờ thay đổi! Cố gắng tu, chúng sanh khôn nên cố gắng tu mới giải nghiệp được, không tu không bao giờ giải nghiệp.

Bạn đạo: ... tụi con còn xa xôi quá...

Đức Thầy: Tâm đạo, không phải tầm xác, con phải hiểu chỗ đó, thì con thấy không xa xôi. Nếu mà con tầm xác thì luôn luôn con thấy xa xôi... (01:03:48)

Bạn đạo: ... (khóc)

Đức Thầy: Con đã được triển hạn một kỳ. Định mệnh của con không phải có đến ngày nay đâu. Bề Trên đã cho con triển hạn một kỳ. Ráng giữ tâm tu. Lòng thành của vợ chồng trên đã được Cha Bề Trên chúng giám. Yên chí lo tu.

(bạn đạo khóc, 01:03:45)

Tình thương của Đấng CHA LÀNH phải chịu khổ nhục rất nhiều, ngay cả ĐỨC KIM THÂN ở Việt Nam. Nhiều linh căn hiện tại cũng phải chịu khổ nhục. Có điều gì xảy ra, các con đừng buồn phiền thiên hạ, Thầy chỉ cầu mong bao nhiêu đó.

Con phải tu cho kịp. Con phải lo tu cho kịp giờ... Muốn Thầy ở lại, các con phải dụng chí tu. Mở lượng, phải mở lượng hải hà, Thầy mới có chỗ ngụ. Các con không mở lượng, Thầy không có chỗ ngụ đâu các con.

Thôi, chấm dứt mọi sự việc. Ta đồng niệm :

Nam Mô Ngọc Hoàng Thượng Đế Vô Cực Đại Thiên Tôn.

Nam Mô Ngọc Hoàng Thượng Đế Vô Cực Đại Thiên Tôn.

Nam Mô Ngọc Hoàng Thượng Đế Vô Cực Đại Thiên Tôn.

"Chúng con nguyện theo một đường triệt đế. Bất cứ trở ngại gì xảy đến, chúng con vẫn giữ thanh tịnh và sáng suốt mãi mãi. Tha thứ và thương yêu là điều duy nhất."

Nam Mô A Di Đà Phật.

Nam Mô A Di Đà Phật.

Nam Mô A Di Đà Phật.

(01:05:53)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Montreal, Canada ngày 22 tháng 09 năm 1982)

□ Các bạn có thể nghe Di Chúc của Đức Thầy trên website sau:
<http://www.vovilibrary.net/specialPages/specials.php?spc=1>

